

i høj Grad har hersket, er udsat for næste Aar igen atter at blive hjemløst af Sygdommen, saa det er netop meget betimeligt, nu da vi have Vinter efter den herskende Koleraepidemi at træffe endelig Bestemmelse om, hvad der skal være gældende Ret paa dette Omraade. Jeg formener derfor, at vi skulle lade den foreløbige Lov gaa over til at blive endelig Lov. Et andet er Spørgsmaalet, om den skal blive endelig Lov i samme Skikkelse. Jeg for mit Vedkommende kan ikke skønne, at der egentlig kan være Grund til at foretage nogen Forandring i den af indgribende Betydning. Det er mig imidlertid bekendt, at der hersker Anskuelse i modsat Retning. Jeg har saaledes Grund til at tro, at der er dem, der mene, at man i Grunden kunde stryge § 1 og blive staaende ved § 2, altsaa stryge Bestemmelsen om, at Folk kunne standse ved Landgrænsen, og nøjes med Bestemmelsen om, at de, der komme her til Landet som raste, paa det Sted, til hvilket de begive sig, skulle være underkastede Tilhyn i 5 Dage. Jeg kan ikke skønne, at dette vilde være en heldig Ordning. Bestemmelsen i § 2 har ganske vist sin store Betydning, men nærmest som Supplement til de øvrige Bestemmelser. Det kan være godt nok, at man omkring i Landet kan sætte dem, som rejse herind, under Løgetilhyn; men at det er en meget besværlig og kompliceret Foranstaltning, følger af sig selv. Skulde Foranstaltningen bringes til Anvendelse om Sommeren, vilde den let komme til at angaa et stort Antal Personer, saa fremt der ingen præventive Foranstaltninger fulgte jævnsides. Hvis man glat væk kunde rejse ud i Landet mod kun at underkaste sig et kortvarigt Løgetilhyn paa det Sted, til hvilket man rejser, vilde dette Løgetilhyn let blive uoverkommeligt. Overhovedet er det dog bedre, naar man skal have med syge Folk at gøre, at Sygdommen kommer til Udbrud uden for Grænsen end inden for den. Dertil kommer en anden Ting. Jeg kan ikke se, at man kan have helt forskellige Regler for de Foranstaltninger, der skulle kunne anvendes ved Landgrænsen, og for dem, der gælde for Landets Kyster. Hvis man ikke skulde kunne anvende enten Afspærring eller Karantæne ved Landgrænsen, men maatte nøjes med de Bestemmelser, der findes i Lovforslagets § 2, maatte den praktiske Konsekvens deraf være, at man ogsaa for Skibes Vedkommende hævede Karantænen og nøjedes med Bestemmelserne i § 2. Følgen af Vibeholdelsen af Karantænen for Skibe vilde være, at Folk i Stedet for at komme søværts rejste over Landgrænsen. Bestemmelsen om Karantæne for Skibe vilde blive temmelig

værdiløs. Der maa tilvejebringes en vis Overensstemmelse mellem Reglerne for søværts ankomende rejsende og Reglerne for dem, der ville passere Landgrænsen. Da nu næppe nogen vil falde paa at hæve Karantænen for Skibe, maa man ogsaa have Bestemmelser for Landgrænsen; hvorefter Folk ikke lettere kunne komme den Vej ind i Landet end søværts. Jeg mener derfor ikke, der kan være Tale om at opgibe § 1 og nøjes med Bestemmelsen i § 2. Om der paa andre Punkter kan blive Tale om en eller anden Forandring, vil mulig blive taget under Overvejelse i et Udvalg. Der vil man ogsaa udtømmende kunne behandle et i Motiverne fremdraget, og af den ærede Justitsminister ved Sagens Forelæggelse behandlet Spørgsmaal, nemlig om der bør indrettes Karantæne ved Landgrænsen. Med Hensyn til dette Spørgsmaal stiller jeg mig meget tvivlende. Det er mig ikke klart, at det skulde være hensigtsmæssigt at indføre Karantæne ogsaa ved Landgrænsen. Det forekommer mig, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at paasøre Landet de store Bekostninger, som Anlæget og Vedligeholdelsen, samt i paakommende Tilfælde Driften af en Karantæneanstalt ved Grænsen vilde føre med sig. Der er en meget væsentlig Forskel mellem Karantænen til Søs og til Lands. Til Søs bestaar Karantænen — Jagttagelseskarantænen — i at de rejsende have at blive et vist Antal Dage paa det Skib, med hvilket de komme. Det bliver Skibets og de rejsendes egen Sag at sørge for, hvad der vedrører deres Underhold, Bekvemmelighed o. s. v. Naar saa Skibet er rejst, er Karantænen forbi. Ved Landgrænsen derimod maa der, naar man skal have Karantæne, opføres en blivende Anstalt, som derhos skal vedligeholdes. Staten bliver derhos i paakommende Tilfælde nødt til at underholde dem, som blive anbragte i Anstalten. Medens det er den rejsendes Sag, naar han kommer søværts, at underholde sig selv om Bord, vil det modsatte blive Tilfældet ved den Karantæneanstalt, der skulde anbringes ved Grænsen. De med Driften forbundne Udgifter vilde blive meget store. Men at der skulde være Grund til at paasøre Staten disse, kan jeg ikke se, naar de rejsende i Reglen omtrent lige saa let kunne rejse til Søs hertil som til Lands. Vel vilde det for dem, der skulde til Sjælland, være noget besværligere at rejse om ad Kiel i Stedet for over Landgrænsen, men dette vilde dog for enkelte rejsende kun medføre en forholdsvis ringe Bekostning, men af Hensyn til dem at paasøre Staten de store Bekostninger ved Anlæget og Driften af en Karantæneanstalt,